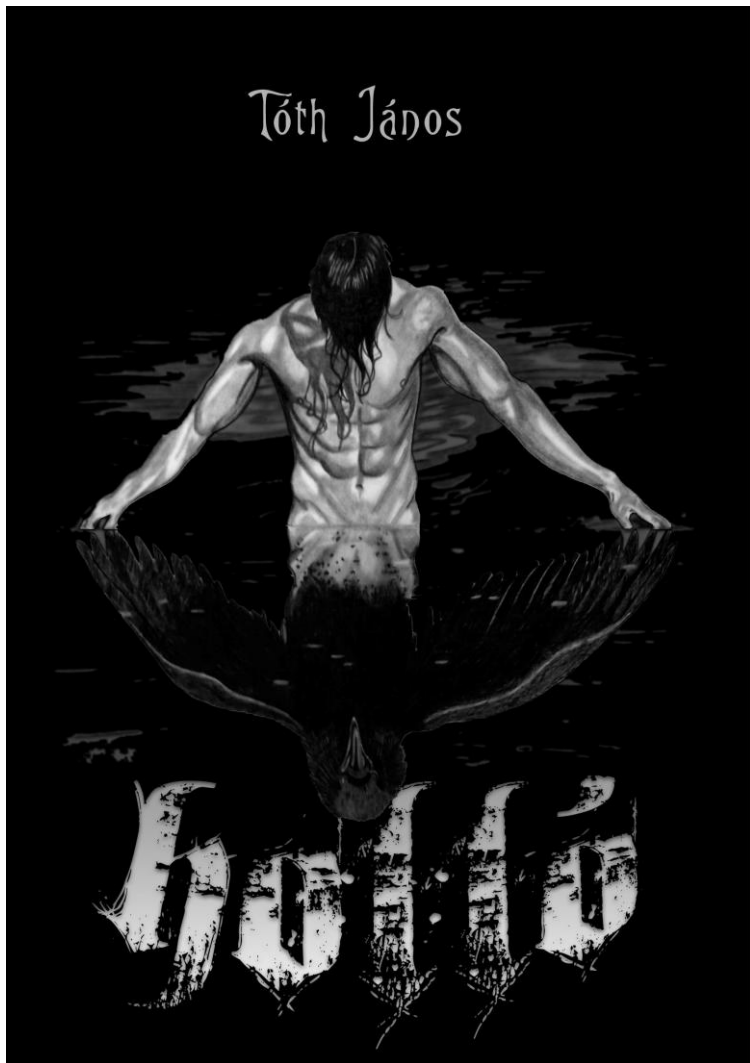

Tóth János

MEZŐCSÁT

2012

© Tóth János

**A kötetben szereplő verseket szerzői jog védi,
bármilyen célú felhasználásuk csak a szerző
engedélyével történhet!**

Borító:
**Tóth Laura
Szabó Péter**

Korrektúra:
www.konyvmuhely.hu

Szerkesztés, tördelés:
Tóth János

Nyomda:
www.konyvmuhely.hu

ISBN 978-963-08-3458-2

További információk a szerzőről:

www.janusvers.gportal.hu

<http://www.tothjanosjanus.eoldal.hu/>

*„...Mert fa vagyok én, melyben
erdő lakik...”*

Pár szó magamról:

1969 őszének utolsó napjai egyikén láttam meg a napvilágot. Gyermekkoromat Keselyűhalmon és Mezőcsáton éltem meg. Általános iskolai tanulmányaim befejezése után Miskolcon (Perecesen) autószerelőnek tanultam. Huszonkét év szerelés után szakmát váltottam és fegyveres őr lettem. Jelenleg Mezőcsáton élek feleségemmel és három lányommal. Szabadidőmben harcművészetet tanulok, ill. tanítok. Jelenleg 3 danos Ju Jitsu-mesternek mondhatom magam.

A költészet és én:

Miskolci tanulmányaim során, egy irodalmi órán találtunk egymásra a költészet és én. Azóta tart ez a szerelem. Az elmúlt tíz év alatt „Janus” néven számos internetes fórumon publikáltam verseimet, megjelentek írásaim antológiákban, hangos kiadványokban, ill. saját kötetekben.

A „Holló” nem túl vidám verseket tart a szárnya alatt, mivel az elmúlt évek szürkék és sötétek voltak. Gondolatok a hazáról, reménytelenségről, sorsól és Istenről. Fekete tollak pörögnek hideg szelekben.

De régi szerelmem, a Természet szépségeit is próbáltam papírra vetni. Számos versem született festmények, fotók, versek, illetve zenék hatására. Sokszor megfogott általuk egy hangulat, ami egy másik ember lelkébe ültetett. Több versemet írtam egy másik lény elképzelt lelkivilágán keresztül.

Remélem, hogy az olvasó a betűkön, szavakon keresztül eljut az én világomba és bízom benne, hogy ott jól fogja érezni magát

Az én versházam

Az én versházamnak nincs beton alapja,
A költészet földjén vályogból van rakva.
Nem reneszánsz stílus és nem díszes barokk,
Falaiban egy-két ablak, de azok is csak vakok.
Nem Lindab a tetőm, még csak nem is pala,
Nádból van, s a padlás sárból van tapasztva.

Az én versházamban nincs műanyag elem,
Egyszerűség, amivel nagyritkán díszítem,
Könnyű szavaimmal döngöltem a földet,
Asztalt raktam rá, majd gondolat-befőttem.
Nem zümmög az eresz alatt automata klíma,
Nem táplálja neonsövem napelemnek zsírja.

Az én versházamban otthon van a lelkem,
Pitypang virágától díszes a kiskertem,
Hová ha leülök, hogy rímeiket faragjak,
Vén eperfa bólogat a tanító Aranyinak.
Az én versházamnak egyszerű a fala,
És ki köztük lakik: egy rímes múmia.

Csótka Gabriella: Múlt

Az elmúlás zuhataga

A múlt s a jövő között
rozoga híd vagyok,
korhadtt remények deszkáim,
bennük szegek a sóhajok,
melyeket feltép sorra
a sors feszítővása,
az idő vizébe hullnak darabjaim,
s talán már holnap elnyel
az elmúlás zuhataga.

Akác ága a csend

Akác ága a csend,
minden pillanat túske rajta,
rá sápadt lelkem ül,
átszúrt szárnyú
testem galambja.
Fáradt nap ejti rá
ólomsúlyú sugarát,
de rég volt hajnal,
mikor a remény volt barát...
Itt az alkony s a csend alatt
a magány íját felajzotta,
suhan a vessző,
lelkem zuhan
pörögve-forogva.

Az én helyem

Az én helyem ringó búzatábla,
de mire rátalálok csak tarló,
fájdalom szitál az elégett vágyra,
szél viszi hamvait, a csavargó,
ki tengerre lép majd a száradó sárra,
s én, az árva, őszülő hajjal nézek utána.

Egy fa fejfájára

Szétrobban évgyűrűk között
a tájat bámulja a halál.
Fűszálak esőtől hajlanak,
az ívük alatt az idő is megáll,
s ott szivárványra várva
csókot lehel a haldokló ágra,
majd elindul, menni kell!
Madár suhan, gyászdalt énekel.
Szilánkos évgyűrűk fölött
a szivárvány törött íve
életet döf a halál
elgyengült szívébe.

Eső a város ráncain

Ablakom alatt kíváncsi város áll.
Visszanéz rám hunyorogva ezernyi szem,
ahogy bámulom a háztetők rajzolta ráncait,
hol az őszi eső párája pihen.
Az ablak rése között holt levél illata
szobámba préseli magát,
s vele egy darázs is – a szél potyautasa –
besurran, növesztve szemem bogarát.
Az asztal hó-abroszán
zümmögve cikáznak
a barna-sárga vendég színek,
majd landolni hívja egy hamutartó,
a csikkes hideg üveg.
Lenn az utcán, a végtelen sínen
felsikolt ezernyi vízcsepp hirtelen,
a barna-sárga tömeggyilkos villamos
szikrát vet, s átrobog a páraéleten.
A gyorséttermek már lassítanak,
nem sül ki ma több finom falat,
a konyhából kisöpri a percek az este,
s kezében már ott lóg a lakat.
Szlalompályát rajzolnak a pocsolyák,
de már csak a pizzafutár versenyez,

ajtók mögül szemek kopognak,
Nyit–pénz–zár, így van ez.
A hidak alatt
laposan kúszik a Duna,
s talán az a fekete felhő felette lebeg,
összenéznek,
mint gyermek és anya,
a víztükör lehulló könnyektől remeg.

Rakottyai Ágnes: Vég

Hogy ki vagyok?

Hogy ki vagyok?
Betűkre tört mondat,
kit kidobott az álom,
repülni nem tudtam,
csak szisszentem a valóságon.

Hogy ki vagyok?
Billentyűzet, akin írt az Isten
életleveleket, jövőt... azt hittem.

De beragadt a „szóköz”,
üresek a lapok,
árnyékukat vetik rá
a sajtó tegnapok.

Hogy ki vagyok?
Nem fontos, már rég nem,
csak tutaj vagyok
gyermekeim talpán,
míg nem merülök el,
egészen.

Ha van hited

Ha van hited,
szellővé csendesül a tomboló szél,
a végtelen s a halál
imára kulcsolt két tenyeredbe fér,
feloldódik benned
minden, mi másnak feloldhatatlan,
s leszel létkristály-pohár,
melybe a szerelem bukfencezve csobban.

Ilyen a magyar

Ezerszer búcsúzik,
s örökre marad,
megtagadja Istent,
majd imára fakad,
meghalni készül ma,
de holnapra csomagol,
alázattal földre néz,
mégis mindennel dacol.
Nagyokat hallgat,
igáját mélázva tűri,
kardcsengéssel ordít
véres ingét könyökére gyűri,
arcára derű fest mosolyt,
de azt könnye mossa,
ilyen a magyar,
s ilyen viharverte sorsa.

Kávét

Csigolyáim meszes házán
sétálgat a fájdalom,
ágyam száműz, hajnalodik,
pihenésem eldobom.

Papucs nyüszít talpam alatt,
a konyhába elcipel,
kávéfőzőt zsigerelek,
fejemben száz decibel.

És a doboz, az átkozott?
Semmit árul kacagva,
mosogatón Zacc az öreg
régi helyét siratja.

Vérnyomásom tovatűnik,
zsibbadás ül helyére,
nézegetem életemet,
miért vesz engem hülyére.

Felöltözöm félig-meddig,
Micimackó-szerelés,
elindulok koffeinért,
az erőm meg, de kevés!

Vánszorogva benzinkútra
valahogyan eljutok,
az eladó kicsit rémül,
de kávéval indulok!

Hazaérve karosszékbe
fenekemet ültetem,
koffeinnel összeszűröm
lábadozó életem.

A monitor rám mosolyog,
az ihlet is andalog,
kávébabnak istenéhez
egy szép imát mormolok.

Kés az asztalon

Kinn ős, tűz a Nap,
szobámban feszeng a hideg,
az asztalon ujjaim percein
rapszodiát játszik az ideg.
Sárga csekkre zuhan nehéz sóhajom,
és megremeg a kés az asztalon.

Leugrott, meghalt,
az adós élete már csak ennyi,
széttörnek a sorsok, mint hideg vas,
nincs senki, aki meghegeszti.
Sárga csekkre zuhan nehéz sóhajom,
és megremeg a kés az asztalon.

Benzin gőze száll
benne fuldoklik a remény,
és az öngyújtólángot mosolyog,
az emberi hús, akár a szén.
Sárga csekkre zuhan nehéz sóhajom,
és megremeg a kés az asztalon.

Meghalt az Isten,
szívemben van eltemetve,
koporsója megkövült lelkem,
a téboly kering felnevetve.
Sárga csekkre zuhan nehéz sóhajom,
és nincs már kés, kés az asztalon.

Kötéltánc (Hangulatszínek 3.)

Ki tudja, meddig leszek még
a gyertyalángon innen,
talán már ma éjjel
véres lesz az ingem,
hol tegnap a vasaló talpa
simított ráncot,
holnap vörös rongykráter,
s a lélek jár fölötte kötéltáncot.

Ki tudja, hisz sejtet te is,
létünk gyöngé cérna,
a sors kezében a tű,
s nem tudni, selyembe,
vagy éppen pokrócba szúrja,
de lehet, hogy öltetni sincs kedve,
csattan az olló, s be van fejezve.

Hát szeress, míg itt vagyok
mert nem tudom,
ezt még meddig teszem,
ma a szív győz, de holnap,
meglehet, az eszem,
mert értelmét e létnek
az agy nem találja,
meginog a lélek,
vagy a kötél szakad,
s oda lesz a tánca.

Már nem (Hangulatszínek 1.)

Már nem hazudok
istent magamnak,
hitem beszakadt
fekete vakablak,
melyben csak a halál
nézegeti magát,
csontos ujjait,
a megvillanó kaszát,
melynek pengecsókját
már annyira vágyom,
hogy ne legyen semmim,
semmim, csak halálom.

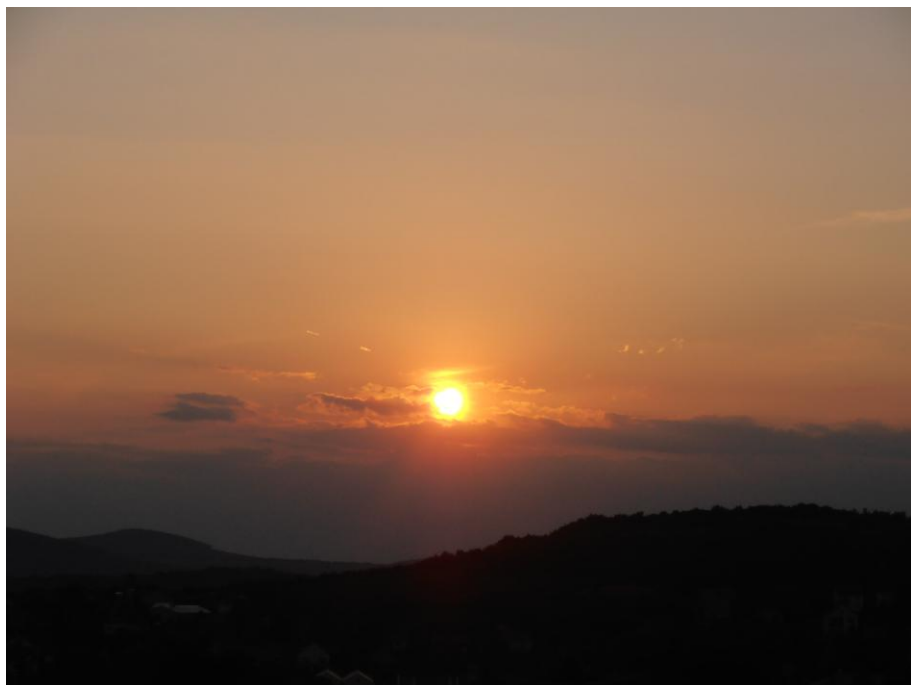

Meteorok

Halandók,
némán bámuljuk egymást.

Augusztusi égen
pazar meteorrajok
a légkörbe izzó fénnel
festik az elmúlást,
s mi nem értjük:
az idő vizében ácsorgó,
olvadó jégdarabok.

Egri Péter: Nap a felhőn (fotó)

Mondd, mi lesz

Mondd, mi lesz,
ha helyem hazámban
már nem lelem?
Ha szülőföldem
nem lesz más, csak
átkos, sáros hely,
emlékeim közt egy fájó villanás.
Mondd, mi lesz,
ha a Szózat szent szege
elrozdállt vasként nem tart
e földön, s szívemből a honvágynak is
el kell szöknie?
Mondd, mi lesz veled, hazám?
Jövöm hanyatló alkonyba fut,
hol morzsa hitet perget a szakadt remény,
s félek, hogy belőle már holnapra se jut,
gyilkosommá lesz a hajnal szülte fény.

Öl-eb /Kutyavilág/

Koncra éhes kutya
kezet-lábat nyalva,
túl későn döbben rá,
kolonc a jutalma.

A hűség aranya
mára nem karátos,
csupán kopott réz lett,
ami koszos, sáros.

Értéktelen kutya
az utcára dobva,
régi házát, földjét
a „holdat” ugatja.

Őszi árok alján
nem jár a nagy Isten,
elhagyott testekben
lélek régen nincsen.

Kóborkutya-falka
bolyong a köd alatt,
farkasokká válnak,
már itt a pillanat.

Mert erős az ösztön,
legyőz minden törvényt,
szakadékba lökve
nem féli a töltényt!

Hazugság, hatalom
ideje lesz félned,
szakadnak a „láncok”,
szimatolják véred!

A hercegi őszre

A szüret s az Ősz
Kézen fogva jár,
Távozó színek,
Halkul a határ.

Földön a szilva,
Porban az élet,
Tegnap még ringva
Odafenn fénylett.

Zúzmara terül
Bokorra, fára,
Jégcsapon csend ül,
Bámul a tájra.

Üvegben lekvár,
Elrakott emlék,
A jövő nem vár,
De mégis mennék.

Virágból szilva,
Gyermekből öreg,
Így van megírva,
Örök a szöveg.

Tollba-dobbant

A tavasznak ígérted
utolsó sóhajod
– nyár volt
mikor morzsolni kezdted
a reményt –,
napok peregtek léted csutkájáról,
s végül a tél lopta el
szemedből a fényt.
Tollba-dobbant a szíved,
magába zárta ritmusát
ezernyi betű,
lelked immár rím,
Istennel cseng össze,
de ki életre olvas, látja,
hogy gyönyörű.
Nincs halála annak,
ki versbe festette
– akár egyszer is –
a lelkét, mert szempillák alatt,
szivárvány-fényeken,
övé az öröklét.

Soproni G. László emlékére.

Ablakon a hajnali fény

Sápadt szirmokat a Nap festi vérnek,
dermedt jégvirágok az üvegen égnek,
rózsák, pipacsok izzó tulipánok,
bíbor a szobám, ébrednek az álmok.

A fekete éjjel falakról csorog,
maradék cseppje az ágy alatt kuporog,
telefoncsörgés a csend húsába vág,
elillan az álom, olvad a jégvirág.

Nem kell (Hangulatszínek 2.)

Nekem
nem kell másik élet
nem kell az elszökő remény
nem kell hazug ígéret
és már nem kell a fény
nem már nem kell

Legyek csak por
egyszerű anyag
mit karján hord
az őszi szél
kihűlt kavargó hamu
mi nem vágyik
nem remél

Nekem
nem kell mennyország
nem kell a feltámadás
már Isten se kell
és nem kell
a feloldozás
nem már nem kell

Hangulatok – Egy festményre

Nekem olyan ez a nádas,
mintha lángolva égne,
kérésztű paraszak hálnak
a tó jeges vizébe,
izzó testek sikolyt sisteregve
belefeketednek a közelgő estbe.

Rakottyai Ágnes: Nádas

Hangulatok – Reménytelenül

Bámultalak, nem volt idő,
és semmivé foszlott a tér,
kilépve magam mögül
ereimben száguldott a vér.
Bámultalak, mint epedő drogos
a legfinomabb anyagot
– rég más karjába szúrtad magad –,
a csalódás szemembe kacagott.
Bámultalak, mint eltűnő szivárványt,
míg csak fekete fellegek maradtak,
vágyam az apró reményt kereste,
de nem hazudhattam magamnak.

Írj verset

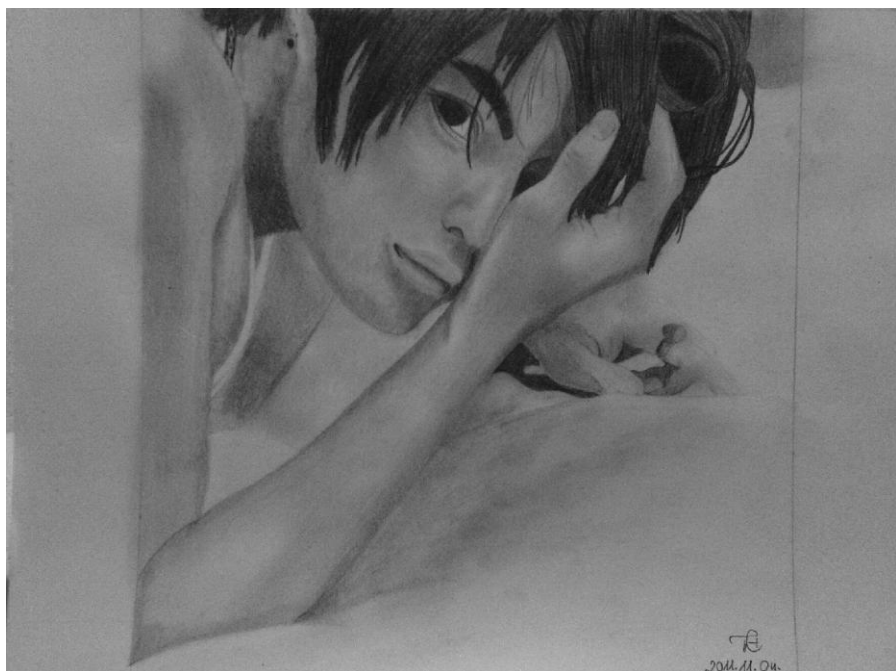

Írj verset, de az legyen!
Büszkeség képeden
magában oly kevés,
a vershez révedés,
álom, kín, szenvedés
kell és csók, ölelés.
De nem, ez sem elég,
ha benned csupán ég
a költői véna,
légy kitörő Etna,
olvadjon a lapra
lelked minden hangja,
de úgy, hogy ki olvas,
üvöltsön, mint ordas,
ha fagyos télről írsz,
hát így írd TE, ha bírsz!
Nem kell rím sem, biz' nem,
csak mit írsz, vers legyen!
Szabályos szótagszám,
táncoljak ritmusán,
vagy csak legyen szabad,
mint szűz havon a vad
ott hagyott lábnyoma,
de meséljen, hogy a
szem ne betűt lásson,
te-lényedbe rántson
versed minden sora,
érezzem, ha fúj a szél
s égesse szemem pora!

Hangulatok – Szerelem

Pillantásom, mint az inga,
szemed, ajkad oda-vissza
lényedtől megrészegülve
heverek le, le a fűre.
Éhes harkály szívdobogás,
csak te csak te és senki más.
Felnézek rád, édes bálvány,
Éj-szalag haj, szem-szivárvány,
csípőd völgye, édes dombok,
életemről én lemondok,
csak légy enyém, csak ma éjjel
ölelj át a csillagfényvel!
Szíved dobol tenyerembe'
csókod íze visz a mennybe,
és ha ott hagy, azt se bánom,
hisz lehet-e szebb halálom?

Tóth Laura: Arc

Lélekrengések 2.

Egy fa tanított meg újra állni,
törzsének támaszkodva
néztem térdeim nyomait,
elhalt gyökereim föld alatt,
nevük kereszten,
de velem bíbicként játszott a hit.
Törött szárnyú angyal égből leesve
olyan volt a remény, felé rohantam,
de felröppent nevetve,
s otthagytott, könnyedén.
De a fa megtanított újra állni,
korhadttörzse érdes kérge
szinte bőrömbe égett,
önmaga fejfája volt az a fa,
mégis fel,
az égre nézett.

Lélekrengések 1.

Néha elhiszem,
hogy egy ellobbant gyertyaláng
valahol égni kezd újra,
de van, hogy hitem,
akár villanó pizstráng,
átsuhan a semmin túlra,
ilyenkor minden oly sötét,
belső világom oszló tetem,
falánk keselyűként az idő tépi, marja,
és közben köp rám egy nagyot
a jelen.

Százezer részre

Ez lenne hazám, ez lenne a hon,
ez az ország rejti szülőföldemet,
itt lennék otthon, e földért volt bakancsom,
itt szárnyalt egykor a gyermeki képzelet.

Nem értem én, nem értem, mi lett,
hová tűnt e földről a haza,
hol nagymamám kendőt szegett,
hol átölelt apám s ringatott anyám szava.

Túléltük a tatárt, törököt,
fosztogatott osztrák, német
az orosz? Az is fojtó porba lökött,
de hogy magyar tapossa a magyar népet?

Nem értem én, nem értem, mi lett,
hiába volt Nándorfehérvár s Arad,
hiába folyt a vér, s a dicsőség fénylett,
ha most az ország százezer felé szakad.

Ez a gyönyörű ország jégtábla lett,
rianást hoz a gőg, a kapzsiság,
az ezeréves út hát ide vezetett,
családok otthonait a hitelek bontják.

Nem értem én, nem értem, mi lett,
aki dolgozik, az ne lakjon s ne egyen?

Ki parlamentben teng- s lengett,
az ítél halálra, s köp egyenest szemem?

Meghalni tanítgat újra az ősz

Meghalni tanítgat újra az ősz,
de hanyag, rossz tanuló vagyok,
jeges szél úz, akár iskolacsósz,
s tavaszt vágyva élni akarok.

Ellobbant rég égis éró lángom,
de újra lobogni vágy minden pernyém,
a Holdat bámulom hűlő hamuágyon,
nehéz árnyékával betakar a Zemplén.

Mély szakadékká lett hegynyi álom,
vágyam megvénült fregattmadár,
szárnya törve dermed a sziklákön,
szempilláig húzódott a tág láthatár.

Zuhanó sötét ég maga alá temet,
a szerelem röppenő szentjánosbogár,
bámulom kicsit, nyugtatom szívemet,
hisz tenyerembe fogni úgysem tudom már.

Egri Péter: Fest az Ősz (fotó)

Félvállról

Félvállról veszem a világot,
szemébe nézve
nincs bennem
félelem,
ő sem vesz komolyan,
mikor játszva tépi szét
életem.

Üvegszemű világ néz rám,
s a világtalan
mégis én vagyok,
eldobva, mint gyúrt papírlapon
a félkész mondatok...

Félvállról veszem a világot,
– súlya nagy teher –,
de hiszem, hogy jó ember az,
ki mostanság
cipelni mer.

Félvállról veszem a világot,
mert ha a fél egész lenne,
ez a világ
– a mostoha –
maga alá
temetne.

Havasokban

Sápadt hegyre bámul a fenyvesek serege,
hol napsugár fest pipacsot a bérc arcára,
lelkembe csend szökik s andalgó béke
– elenged a zord világ szorító magánya.

Szinte röppen pilláim alól éhes tekintetem:
zöld tűágról csillogó hópelyhekre ül,
majd lámpa sárga láza az ablaküvegen
csábítja, végül a tó bíbor jegére kövül.

Szél borzol gyér hajamba – érintése jég –,
fedetlen kezemnek udvarol csókjával a fagy,
indulok, de a Havasok képe íriszembe ég
– összeforrunk –, mint a pihenés s a pad.

Lábujjhegyre áll a lelkem

Fázom versed alatt,
kihűlt szavak hideg hamuja hull,
lábujjhegyre áll a lelkem,
de nem lát a keserű szavakon túl.
A magány szó ily vásznat
falra bámuló késő éjszakán,
mikor a zár kattán a kapun,
és sóhajtasz a remény elhaló léptei után.
Nem ismerlek, de az embert ismerem
ki szavakkal szűköl, vonít,
ha rátör a névtelen, égető félelem.
mikor a kedves dallam sem andalít.
Érzem én, hogy benned valami sajog,
de ne hidd, ha ezért a másikba rúgsz,
akkor a Nap majd szebben ragyog.
Nekem vannak gyöngyeim,
de fonalam, tudom, nem elég erős,
hogy elbírja szép fényeit,
s igen, néha elszakad,
tudom ez neked is ismerős.
Nem kell mindig a tökéletes,
hisz az ember sem az,
mégsem dobálja sárral az Isten

azt, ki gyöngé vagy pimasz.
Nem lehet mindenki vijjogó sirály,
veréb is kell, ki nem a dicsőségért repül,
csupán azért, mert muszáj.
Kiben fellobbant egyszer a szavak lángja,
az mécsest gyújt vele, de viheti tüzét
lobogó fáklya, és van, ki úgy szít,
hogy lángtengerként világít tüze.
Nem ismerlek, de az embert ismerem,
kinek lelkét nagy teher nyomja,
szavának visszhangja fenn az égen verdes,
s lenn a néptelen Bábel tornyának romja.

Ígélet nélkül

Nem ígért nekem semmit az Isten,
mikor születő testemhez a lelket adta,
fölsírva anyám karjában pihentem:
test a testtől, lélek az égtől elszakadva.
Elmúlt néhány évtized, időm fele oda
és az Isten még mindig nem ígért,
létem alatt rengett ásítva a föld, rozoga
remények felett az elmúlás kísért.
Nem ígért nekem semmit az Isten
mikor magához hívta szerettem,
virágot, koszorút a sírjukhoz vittem
fejfán törtek szét kemény könnyeim.
De nem ígért nekem semmit az Isten,
a felhők között elakadt gyér imám,
földre zuhant tekintettel fáradtan vittem
vézna hitem, megszedült a kereszt a kupolán.
Nem ígér semmit az Isten, de egyre csak ad
szívembe szorítást, lelkembe szűrő szeget,
fáradt alkonyom súlyát nyögi az útszéli pad,
hová pihenni vágyom, de talán halni megyek.
Leszakadt fényeket gyűjt az est az ég peremén,
bágyadt tekintetem köztük eldobott ígéletet keres,
összekuporodva fázom a halál hideg tenyerén,
ne ígérj, Istenem, semmit, semmit, csak szeress!

Egri Péter: Kereszt alkonyatkor (fotó)

Kigombolt szívvel

Kigombolt szívvel
jeges szélben állok,
hajszolt felhők
hideg könnyet sírnak,
szakadéknak tűnik
ez a sáros árok,
melynek mélyére
holt levelek hívnak.

Mormolt imám
pára-szárnyon lebben,
szempillám alatt
tükörkép dermed,
maréknyi reményt
kuporgat lelkem,
ne bánts, Istenem,
ha éppen rossz a kedved!

Tudom, nem vagyok jó,
csak szeretnék,
leomló kártyavár
bennem a bocsánat,
sajognak a próbák,
égetnek a leckék,
de zokszó helyett
csak harapom a számat.

Kigombolt szívvel,
Istenem, rád várok,
felhők helyett, kérlek,
adj ragyogó napot,
mert csendjével csábít,
hív a sáros árok,
hogy sorsom könyvébe írjam le
az utolsó mondatot.

Holló

Derekam öleli
a sors hideg vize,
mezítelen testtel
várok a semmire,

fölöttem villámok,
torz tükör előttem,
benne egy hollóra
szememet szegeztem,

fekete szárnyait
sors szele tépázta,
viharverte idők
égték a tollára.

Emeld fel a fejed,
te fekete holló,
fenn már tisztul az ég,
nem kell még koporsó.

Tóth Laura: Holló

Éjszakai remények

Erdő az éjszaka,
tisztások a csillagfények,
hová pihenni térnek
a megfáradt remények.

De a hajnal
az erdőt tarra vágja,
holt reményeket fed
a Nap vérmosta kabátja.

Hajnali eső

Ki tudja, hány nehéz sóhaj
páráját zokogja rám
ez a hajnal szülte eső?
Megannyi fohász, felhőkben
bolyongó ima,
most cseppekbe zárva a tájra
áttetsző vízfüggönnyt sző,
mit a tétova szél néha elrángat,
s láthatom, ahogy ezüsttel festi
a vézna fákat a felkelő nap...
...és eszembe jutsz,
fogam az ajkamba harap.
Vörös fények égnek,
remegő szempillám íriszemre zuhan,
sóhajom száll, összes imám, ami van,
az utolsó felhő lába alatt
hozzád indul, apám,
s én még maradok itt e hanyatló hajnalon,
életem talán utolsó zátonyán.

A homokóra szilánkjaira

Üvegszilánkon szisszen a homok,
kitört fogságából a bezárt idő,
a jelen arcára múltat csókolok,
szempilládon hintázik a jövő.

Elköltözöm

Elköltözöm
holnap indulok
itt marad mindenem
testem a sóhajok
lecsorgó könnyeim
ezernyi fájdalom
széthulló életem
mától nem tákolom.

Elköltözöm
holnap indulok
ujjamból peregnek
az utolsó mondatok
sápadt lapokra
fekete betűket
fekete betűkből
vetek keresztet.

Lesz-e?

Szívem üres, kihalt fecskefészek
A lustán lépő őszi fénysugárban,
Nem nyújt már puha menedéket,
Kihűlt a hideg sors jeges fúvásában.
Nincs csicsergő dal, csak némaság,
Üres az eresz s a felhős, szürke ég,
A lelkemben visszhangzó káromlás,
Közeleg a tél, bár nem ért ide még!
De eljön, s fagymarkát a fészekbe marja,
A szorítása kemény, s omlanak a falak,
Lesz-e majd zsenge Tavasz, s ki újra rakja,
Vagy semmibe vész, mint kimondott szavak?

Halkuló szívdobbanás

Mint szívdobbanásod, mikor mély álomba merülsz,
Úgy csendesedik el lassan kapkodó, szürke életed,
Majd tátongó sír széléhez érsz, némán a földre ülsz,
S belényugodni vágysz, hisz nincs kit, mit féltened.
A napkorong belsejében fejfa keresztje fekete árnyék,
Ahogy emeled tekinteted a kelő nap vöröslő fényében,
S várod, hogy fájdalmas, kízó emléked porrá váljék,
De újjászületni vágysz egy angyali világ ringó ölében.

Tél-lét (Születésnapomra)

Eldobott cserép,
összetört téglá,
vakolatdarab
András-lécfejfa.

Átkozott földből
kifordult világ,
sóhaj, könny, gyertya,
ó, Magyarország.

Nincstelen koldus
kéri a telet:
„hozzon zord fagyot,
nem kell kikelet.”

Kéményben huzat
nem szít már tüzet,
apó a földön,
sorsa üzenet.

Családok hullnak,
hópehely létük,
Pató Pál atyák:
„Majd elintézzük.”

Olvadó ország,
hízó nagyurak,
az egyik sárban,
a másik mulat.

Ezermilliárd
tücsökzenére,
fillérek jutnak
házra, tetőre.

Bólogató lomb,
menetelő nyáj,
elhullott tetem,
senkinek se fáj?

Karácsony, 2011

A szobában
meggyilkolt fenyőgyerek,
lelkembe szúr
az ezernyi túlevél,
hát ilyenek vagyunk
mi, emberek,
szeretetből ölünk,
hidegen, mint a tél.

Ünnepi zene szól,
a fa alatt bazár,
plazma, LCD,
rohanó processzorok,
s lenn az utcán
a halál arra vár,
hogy kihűljenek
a didergő újságlapok.

Harangszó zuhan
a zúzmarás ágra,
imák támasztják
alá a reménykupolát,
de összedől az, érzem,
nemsokára,
s együtt temetik el
az embert és a fát.

Karácsonyra

A

karcsú fa

fekete lombja

alkonyi naptól kap hátteret,

vörösen izzó óriás nyomda,

lelkembe éget gyönyörű bélyeget.

Visszafordul az égről egy sóhaj,

ágya lesz a sötét, andalgó felleg,

kristálydunnából hópelyhek születnek,

ráhullnak a földre, rá a karcsú fára,

csodaszép a táj,

mint az

angyalok ruhája.

Földi Terézia: Tél

Ezerszínű

Magamba nézek: mély ez a kút,
zuhan sebesen a gondolat,
hanyagul dobta belém a kíváncsi öntudat.
Kérdőjellé görbül, ahogy egyre
mélyebbre ér a szívembe, ami itt benn
dobog monoton, mint váltók
a döcögő vonaton, egy hosszú úton,
hol könyököl az unalom.
...és nézem, egyre bámulom magam,
igen, a gondolat már-már rohan
bennem, a kútba, hogy megfejtse újra,
hogyan ki vagyok én, mert egyszer már tudtam,
mikor anyám karján tejszagún aludtam.
De rég volt, azóta kútkávám
oly magasra rakta fel az idő,
hogy nem hallom csobbanását sem,
ha belézuhan egy gondolatnyi kő.
Igen, már azt hiszem, túl mély vagyok,
néha magamtól fojtogatva fulladok,
lelkem olyankor, mint kolibri szárnya,
úgy verdes e testben a hús-kalitkába',
hová az Isten nem tudom, mért rakott,
hol néha úgy érzem, magamra is hagyott...
De mégis, nézem ezt a mély kutat
talán a fenekén a halál most mulat,
hisz ha ott van, úgysem látom,
mint éjszakába akasztott fekete kabátom,
olyan az egyszínű halál,

tágra tárt szemem rá nem talál.
És nézem ezt a mély kutat,
bennem már negyvenévnnyi indulat
forr, mint vulkáni magma,
tudjam meg, végre, ki vagyok,
de még ma!!!
S bámulom ezt a mély kutat,
a gondolatnak csobbanása sincs,
már nem kutat,
mert rám talált a felismerés,
ami több, mint kósza feltevés:
Mert fa vagyok én, melyben erdő lakik,
ezerszínű, egymásba ölelő rengeteg,
ősapáim, ősanyáim a Tóth atyafik
törzsembe égetett jele rengeteg
üzenetét hordozom,
én, ki a mély kutat
már mosolyogva bámulom.

2011

Beton a mező,
aszfalt a szántó,
műanyag keresztül
feszül a Megváltó.

Egyházból száz ház,
hiszek a pénzben,
vallást árulnak
péksüteményben.

Piros, fehér, zöld
mosoly ragyog ránk,
eladták földünk,
vérzik a hazánk.

Deviza földön
háztalan zsellér,
motyóját tolja,
élete fillér.

Dolgozó karja
semmibe lógva,
feje leszegve,
inog a lóca.

Keserű szájból
szotyihéj repül,
batyuzó remény
távozni készül.

Éhező kályha
ajtaja tárva,
üres a vödör,
kong a világra.

Jön a tél lassan,
csizmája deres,
reszket a lélek,
a hit képletes.

Alkonyból este,
estből éjszaka,
elszökni hová?
Maradni csoda.

A tél ölelése

Reszkető szeretője
a télnek én vagyok,
belém karol
ma éjjel, velem tántorog,
hideg dérleheletével
pírt csókol arcomra,
földre fektet,
szorítása éget,
újságpapír hírei
tapadnak tarkómra.
Behunyt szemmel,
körbezáró szennyel
álmodom:
Lebegő testem
forró kádvizébe száll,
gőzölgőn forr a bor,
parázsló cigaretta vár,
egy nagy slukk,
egy korty: óriás, máris itt az éden,
azt hiszem, boldog vagyok:
már egészen.
Kandalló tüzébe
szemem belebámul,
andalgó zene szól,
a tudatom kábul...
...De hirtelen hűl a víz,
kiborul a bor,
cigaretacsikk
a padlón maszatol,

reszketek,
de nem azért, mert fázom,
kitaszít magából
ez az édes álom...
...Fölöttem valaki
nagykabátban térdel,
meztelen mellkasom üti
mérsékelt hévvel,
...lebegek, testem már csak
lelkem ledobott ruhája,
a defibrillátor még hívogat
...de már hiába.

Földi Terézia: Bor

Kabosának és Esotericusnak

Na, most lettem csak pipa!
Hisz Ti – bennem hiszti – füstölögtök!
Nekem meg azt írta minden krónika,
a dohánytól a halál karjába lődörgök.

Lányokat csábít pipátok – az átok –,
pedig fejében csak izzó hamu,
az enyémben líra a szóbarátok,
s mégis zárva előttem minden kapu.

Hát veszek ezer pipát – mert, Istenemre, veszek –,
illatos füstből báránfyelleget pöfékelek,
ragyog majd a nap, köröttem lánykoszorú táncol,
kár, hogy nem látom majd az ezer pipámtól.

Horgonyok

Maguktól szakadtak,
vagy én vágtam el őket,
már mindegy, hogy volt,
szemembe gyűröm
a fekete felhőket.
Legyen tiszta az ég,
legyen tiszta végre,
ha majd indulok,
ne zuhanjak térdre!
Elátkozott lelkem
felküldöm az égre,
át a kéken, át a feketén,
fel a Nap tűzébe,
hogy felizzva ragyogjon,
legyen csillagpernye,
súlytalan semmi
az isteni kezekbe',
hol egyszer talán
újra életre kelek,
s egy boldogabb étellel
erős horgonyt vetek.

A történelem

A történelem körbejár, akár az évszakok,
ma süt a nap, de holnap az ég zengeni fog,
villámok cikáznak, s dőlnek a gőgös, büszke fák,
s oda lesz az árnyék, a füveket fények cirógtatják.

A történelem körbejár, akár az évszakok,
medvéket ölnek újra a száműzött farkasok,
kiket falkává terelt a rettegett ínség,
inkább pusztulnak, mint földjük elveszítésék.

A történelem körbejár, akár az évszakok,
hol egyszer rengett a föld, máskor is fog,
ha túl sok az eső, hiába emelik a gátat,
a cseppekből ár lesz, s előtte senki meg nem állhat.

Velem lép

Felhőkön bukdácsol az erőtlen Nap,
rozsa avaron fényétől vérzik a dér,
hideg szél bolyong, szinte harap,
ahogy álmos arcomhoz ér.

Megdermedt levelek törnek el
tétova, lassú lépteim alatt,
de nem szisszennek fel,
a fájdalom bennük maradt.

Szomorú gondolatom röppen
a hallgatás csendbe vájt odújából,
Édesapám velem lép a leszálló ködben,
kilépett mellém a holtak kapujából.

Könnyét hullajtja a gyertya

Fejfa tövén lobban a fény,
gyertya ölt lángfátylat,
viaszkönnye hull a földre,
siratja apámat.

Csend csitítja, s elaltatja
lávatestű kínom,
emlékképek előlépnek,
peregnek a síron.

Gyertya jajdul, idő fordul,
visszahoz a mába,
Holdezüst és fekete füst
küld az árvaságba.

Csótka Gabriella: Menedék

Még nem tudom

Ha majd nélküled
érkezik az est,
s vendégül a
magányt láthatom,
ha lelkembe a múlt
keserű emlékeket fest,
ecsetéből lecseppen
a szétfolyó fájdalom,
ha hideg földön ülve
álomba zuhanva,
ujjam görcsösen
markolva magamba
neved mormolom,
ha ébreszt a hajnal
pacsirtahanggal
s élni hív,
hogy megyek-e nélküled,
még nem tudom.

Földi Terézia: Kút

Sebzett szélű felhők

Ha haldokló alkonyon
a parázs Napot
kettészeli a sík,
fényvér pocsolyában
áznak a fák,
s a kopár szik,
bíborba dermed
a gémeskút
álmos bólintása,
sebzett szélű felhők
úsznak
a sötétség honába,
akkor lesz
zuhanva lángoló
fészekké lelkem,
verdeső
emlékeim újra égnek,
s cipelem keresztem.

Farsang

Köpönyeg a tél vállán
jégvirágos, hófehér,
szél lebbenti pajkosan
a szegélye csupa dér.

Fenn az égi kék vízen
felhő úszik, víg hajó,
léket kap, matróz ugrik,
hópihe száll, kacagó.

Fa ága könnyű hinta,
benne ül egy tollkabát,
a kabátban szarka úr
nézegeti önmagát.

Tükröt fog hosszú karma,
illeg-billeg és csacsog,
lenn a földön verébhád
tátott szájjal ácsorog.

Szarka úr kalapot vesz,
kirobban a nevetés,
verébcsőrhahotától
visszhangzik a zöld vetés.

Szarkacsőrön szemüveg,
színe pitypangvirágos,
hogy mért nevetnek rajta,
számára nem világos.

Farsang van ma, gyerekek,
zene, tánc, víg móka,
szeretek mulatozni,
én nem tehetek róla.

Pernye

Gyönyörű gyilkosom,
hangod lett a fáklya,
melytől izzott
lelkem kérge, s az egész fája.
Úgy égtem el, mint őszi nád,
hol szél úzta a lángot,
egy pillanat volt csupán,
s pernyeként
jártam a világot.
Lettem semmi az üresség
markában,
se élő, se holt,
sötét égen céltalan lebegő,
málló fekete pont.
Fagyos földre szálltam
kuporodva rögre,
betakarva hóval,
nyöszörögve ködbe,
fekete füst lelkem
fájdalma ért véget,
hófehérré válva
hagytam itt a létet.

Festett ima

Dobogó zsámoly a szív,
rá a lélek térdepel,
záródik a szemhéj,
alatta szentély,
égbe száll a jel.
Templom a testem,
imámat festem,
vásznak az ég,
ecset a gondolat,
keverem gondomat,
benne ázik a rég.
Fekete alapon
mázolom panaszom,
háttérben kuporgó remény,
minden oly szürke
most és mindörökre?
Kellene képemre a FÉNY!
Hozzád betérek,
színeket kérek,
én Istenem,
ha nem túl pazar,
engem nem zavar,
csak szép legyen!

Molnár Mária: Magány a fényben

Őszi alkony

Kedvemről a színeket
hideg eső mossa,
jeges szél tépi
rongyos reményem,
ábrándom zsákjában
apró morzsa,
a jövő ege
beborult egészen.
Reszkető bőrömre
fojtó köd szitál,
meztelen ágakon
bukdácsol sóhajom,
a magány ölelése
újra rám talál,
összeforrva állunk
e haldokló alkonyon.

Szívbillentyűn ír a lét/m/

A buzgó lét szívbillentyűm veri
vérlapra írt jelek százezrei,
keringnek testem ér- futószalagján,
hordozzák az üzenetet,
mit az Isten súgott hajdanán,
e porból lett gyatra alkotásba:

Élj!

De hiába, mert lassan
odavész a szó, mint
egy kis hajó az óceánba,
min túl sok volt a teher...
...félek, lelkem is megbillent már,
hisz a zátony ütötte seben
túl sok a víz, mi bejutott,
elhalt már rég a csobbanás,
ahogy az ösztön
egy palackpostát dobott:
NEKED.

Jelen-idő

Mesés kerek ígéretek kopnak szögletesre,
hazugság fakítja a szivárvány színeit,
vézna, éhező a reménynek teste,
kopott gúnyában tántorog a hit.
Az adott szó száll, súlytalan lebeg,
az igazság fogatlanul ugat,
beborul: balga báránypellegek,
kapzsi kezét dörzsöli a nyugat.

Üvegszilánkot sírnak

Kopott asztal fölött
üvegszilánkot sírnak a szemeid,
ujjaid présétől betűt sikolt a toll,
itt a múlt, újra kegyetlenül lelkedbe gyalogol,
kiássa megsüllyedt sírjuktól szeretteid.
Üvegszilánkot sírnak a szemeid,
de ajkad összeszorítja a dac,
tollad tébolyultan üvölt, mégis néma maradsz,
egyre csak a jeleket véded,
már nem számít, minek s kinek,
tested alagútjain hevesen száguld a véred.
Üvegszilánkot sírnak a szemeid,
magadhoz húzod vérző, kifosztott hazád,
tudom mennél, ha háború volna,
megvan még a régi kaszád,
...de te nem, te nem ölnéd magyar testvéreid.
Üvegszilánkot sírnak a szemeid,
mikor a bordáid íve alatt doboló szelencéd nyitod,
benne a szerelem s ezernyi féltett titok
téli tavak szakadó rianása súlyával sajog,
...szempillád alá az álom félszegen tántorog...
Kopott asztalon,
arcod üvegszilánkra hajtva pihensz,
a földön térdelő, összegyűrt mondatok,
az álom s az ébrenlét közt egy sóhajon lengsz,
már várnak rád az éhes papírlapok.

Molnár Mária: Különös fény

Cérnáját fűzi a remény

November jár a kopár fák alatt,
erőtlen szél ejti le levél-játékát,
s az egy pocsolya vizére tapadt,
összetörve a ruhátlan tükörkép fát.

Alkony lép át a délután fölött,
fényeit zabolázva poroszkál a nap,
ég peremén felhőbe ütközött,
s vérfénye festi a hófehér fodrokat.

Estbe fordul az idő, cérnáját
fűzi a remény s tépett vágyaim varrja,
talán ma lelkem szép álmokat lát,
az üresség elenged, s nem ölel karja.

Szó karcolta remény

Kéklő szilva finom hamva,
oly gyöngé már a remény,
elég egy szó, éles, bántó,
s fölkarcolja könnyedén.

Egy pillanat, s a karc alatt
lelked riadtan remeg,
holt a remény, szökik a fény,
mellette már fellegek.

Nincs reményed, se fényed,
magány zúzza szívmagod,
omló barlang, búcsúharang,
beléd karol angyalod.

Sorokba zárva

Sorokba zárva
lelked száll
egy csodavilágba,
hol csendül a hang,
eleven a kép,
elül a vihar,
csitul, mint harang,
ha elmúlik a dél,
mikor a nyelv épphogy
a bronzfalhoz ér.

Sorokba zárva
az örökkön
szavakon hintázva,
mámor-hangulat
festi lényed,
tán a halál is
mulat,
te Istent kéred,
ujjaidat imára fűzve
nézel a lobbanó,
fiatal tűzbe,
mi sorokba zárva
végtelenbe indul,
akár lobogó
fáklya, és ég
még akkor is, ha
nem lesz,
ki sorokba zárta.

Halk halál

Szél vágja arcomba a szilánkos havat,
fájdalom ráncolja vörös arcomat,
a sors mulat?

Jégpáncél a tavon, partján sárga nád,
suttogó halotti beszéd, panasz, Istenem hozzád,
de néma a szád.

Majd csend fogad a léken belépve,
jeges víz vár, de mivégre?
Öl ölelése.

Keskeny párkány

Esti délben fenn az égen
a Hold bámul reám,
hideg szélben sziklaszéken
a dér festi ruhám.

Fenn magasban, egymagamban
fekete csend terül,
emlék lobban, halkan csobban,
s a mély múltba merül.

Tart a magány – keskeny párkány,
alig-alig férek,
sors trapézán függök némán
...ugrani sem félek.

Egy részeg festő a hegyen

Imbolygó vásznát
fenyvesek bámulták,
ahogy dokkja lett
egy sziklaperem,
napsugár bukdácsolt
a szivárvány-palettán,
s egy maszatos borosüvegen.

A völgy ölén
didergett a város,
felhúzott gallérokkal
birkózott a szél,
a Nap újra zuhanás előtt,
arcából lassan futott ki a vér.

Ecset mártózott
a zöldből barnába,
vászon gödreibe
színek kuporodtak,
a valóság s az álom
összekacsintva,
imbolygó tudattal
az alkonyba hadartak.

Megkövült lábnyom

Csak bámulom
ezer éve itt hagyott
megkövült lábnyomom,
mely fölött,
egykor, mint papírsárkány,
víg lelkem röpködött,
s a szivárvány-zsinór vége
belesimult egy angyal
törékeny kezébe.

Csak bámulom
a múlt vasalt vakablakát,
a régi dalt dúdoló...
...érezem a hársfa illatát,
ami itt virította el ifjúságom,
itt, hol csak megkövült
lábnyomom találok,
hol elkezdődött,
s majd véget ér
egy álom.

Álmomban láttalak

A valóság s az álom törésvonalán
sajogva gyűródik bennem hegygé a tudat,
a reggel markában csak halvány képfoszlány
kuporog, sápadt színekkel festve arcodat.

A rég vászna mintha csak örökké ázna
az idő monoton csörgedező vizében,
úgy fakul, s kúszik a feledés hínára,
hogyan belepje a múltat, takarja egészen.

Peregnek a napok, akár búzaszemek,
ha szelével rázza sárga kalászát a nyár,
de nem tudom még, meddig emlékezhetek,
mikor fogadja az utolsó szemet a sár.

Hangulatok – Tavasz

Magamra hagy a fagy,
rügyeit bontja a vágy,
jégcsapok cseppjein
gázolok hozzád.

Tenyerem hevének
rabja a barka,
szemem a szemedet,
ajkam ajkadat akarja.

Hajadba ujjaim
remegve bújnak,
hálámat rebegem
a Mindenhatónak,
bőrödre ajkam
csókból szó vágyruhát,
tavasznak fényei
festik meg a csodát.

Csodát, mit érez
szívem és tenyerem,
szivárvány-ívet
rajzol a szerelem,
megvadult dobogás
sóhajtól szelídül
lelkünk testünkből
a felhőkhöz kirepül.

Csicsergő fecskepár,
villanva röppenő,
közel a mennyország,
de földhöz köt az idő.
Borzongás szalad át
bőrömmön s bőrödön,
nyakadba csókolok,
s a mennyország elköszön.

Egy fotóra

Hajamba simít
a szellő ringatta ág,
szemem íriszén
csillog a kis patak,
zölddel játszik a kék,
alattuk pizstráng,
röppenő boldogság,
magamhoz szorítottalak!

Csótka Gabriella: Természet (fotó)

Égi jég

---

nem
értettem
miért nem lehet
cipóm orrával rúgni
a jeget
mit az út szélén
hagyott a fagy
jó volna
egy
pofon
apa
merre
vagy
?

Hazudni

Hazudni kell,
igen, mert muszáj,
be kell csapni önmagunk,
hitet lódítani,
reményt füllenteni,
mert nélkülük
semmik,
semmik vagyunk.
Hazudni kell,
hogy élni jó,
s hogy minden perc csodás,
a sors maga a tenger
s mi benne
a víg csobbanás.
Hazudni kell,
hogy nem kell semmi már,
minden gyönyörű örök,
s elhinni mindezt,
mint egy ábrándos,
lágýfejű kölyök.
Hazudni kell,
de én nem tudok,
s bevallom, semmibe sem hiszek,
tüskék a napok,
befagyott a tenger,
s virágot csak temetőbe viszek.

Csend, halál, szivárvány

Soha nem éreztem
még csak hasonlót sem,
ilyen csendet,
ilyen nyugalmat,
a semmi ágyán fekszem,
s a halál keze ringat.

Elmúlt idők
képei peregnek,
dallamok, hangok
sírnak és nevetnek.

Illatok, érzések
csobbannak bennem
fodrokat képezve,
vítükör a lelkem.

Borzongó érzések
hullámokat raknak,
de ringat a halál,
és semmibe simulnak.

Hófehér felhőbe
gondolatom rajzol,
szemeknek színét
lopja az avartól,
szedernek vére
bújik az ajkakra,
éjnek feketéje
hull a hajszálakra.
S a gyönyörű arcnak
bársony színalap

őzbarna fakéreg,
mellyen játszik a Nap.
Robban a csend,
szívem dübörög,
a halál elillan,
az élet felpörög,
kidob magából
a semmi ágya,
szivárvány a szerelem,
s a felhőt glóriázza.

Vízbe kacsint a kék (egy képre)

Aranyló patakba bámulnak a fák,
hol apró hullámok vízzé ölelik a jeget,
zúzmarás ágak akár a szempillák
megrebbenve simogatják a szelet.

Bújik a fehér és sárga aranyba ölel
felhők felett vízbe kacsint a kék,
vacogó parton állok Istenhez közel
széncinege lelke dalol: nyitni kék.

Felhőket felsebző /ha majd/

Ha majd
felhőket felsebző
szirtekre vágyom,
hol csend őrzi
a megfagyott időt,
csak állni sziklaként
a szél jégostorában,
emléked beszívni,
mint fájó, ritka levegőt.
S ha nevedet rebegve
kékül remegő szám,
mikor gyilkolni készül
az oxigénhiány,
csak át kell lépnem
a sziklaperemen
lételem tartó
kietlen szigeten,
és máris kezdődhet
vagyott zuhanásom,
leszek lom-lélek
(nélküled) az égi padláson

A pillanatnak írok

A tintában fénylő pillanat
nem ígér, nem áztat,
lelkem tükrén várja
rebbenő szempillámat,
hogy rásimulva a szivárványra
lelkembe olvadjon,
s egy falat sötét után
a tintán feltámadjon.
A pillanatnak írok,
mert enyém kérészélete,
csodálom törékeny röptét,
míg egyszer
majd meghalok vele.

Rakottyai Ágnes: Séta a semmibe

Oslóban (Egy vers alá)

Fehér jég a hó,
rajta két kopott cipő,
s bennük állok én,
a fagyon kékülő.
Fjordok otthona
kék szemű oroszlánt
rejteget,
vadászni indulok,
szívem rengeti ingemet.

A hideg szelet csúfolja
leheletem,
s ha a karmoló oroszlánt
meglelem,
a szél mehet,
s én a kacér szemek alatt
az ajkakát perzselem.

Darabokra eső fellegek
között a tájra veti
sugarát a nap,
s látom, ahogy a tengeren
egy hullám is a fénybe harap.
Norvég mosoly oson,
s hála ül ölen,
előttem tenger, fenn a Nap,
mégis rád vágytam én.

Pár óra volt csak,
míg szemem tükrében
nézted magad,
s újra hónapok vesznek oda,
a boldogság már megint kitagad.

Te északnak repülve,
én dél felé kihúlve,
érted verdes megmaradt fél szívem,
a fele nálad, lelkemben rianás,
szakadok, török, érted, igen.

De nem őrlődöm,
szívemben viszem e csöpp nyarat,
ami itt a fehér jégen perzselt,
de lelkem sajog, ahogy a gép
a fjordoktól elragad.

Csótka Gabriella: Jósvalő, Tengerszem-tó

Csak tudnám

Nekem nincs Tiszám, Dunám,
csak hömpölygő, vén idóm,
s partjáról párolgó perceit bámulom,
közben elhagy a remény a csalfa szeretóm.

Nekem nincs dombom, hegyem,
sík legelőkön jár mezítelen talpam,
könyvek lapjairól ezernyi táj hívott,
bár vágytam rájuk, de maradtam.

Nekem nincs bokrom, fám,
de tenyerem rokon minden levélnek,
erezetek, erek hasonlóan futnak,
s végül porai leszünk az őszi szélnek.

Nekem nincs otthonom, hazám,
csak szülőföldem, mit letarolt e kor,
nekem ott egykor jobb létet ígértek,
csak tudnám, hogy hol, s mikor.

Világ

Mit mondhat a kérdő-
a felkiáltójelnek,
az esők maradnak,
a felhők peregnek,
vízköves lelkekbe
semmi sem fér,
csak a fagy lel helyet,
ha itt van a tél.

A padláson lomok:
haza, hit, szeretet,
kifakultak, mint a
szerelmes levelek.
Aszaltszilva-szívre
port hint a vén idő,
nem kell a húsdarab,
nem kell a lüktető.

Almacsutka a lét,
kihajítva repül,
az életkedv álmos
halálba szenderül,
álmában a kések
vérbe mosolyognak,
bíbort festenek a
fekete napoknak.

Ma már fáj a mosoly,
a kín ring, andalít,
az éjben egy angyal
szűkül és felvonít,
Isten és öröklét
feketében járnak,
kígyó sziszeg átkot
a vén almafának.

Esti gondolat

Álmos fények bújnak
az árnyékok ölébe,
a csend takaróját
várják a zajok,
szobámba lép az este,
hol ácsorgó percek
cipőire ülnek mondatok.

Sárga fények
bújnak ezüstös hajamba,
egy háromágú
csillárból szöktek el,
majd papírra röppennek
a kéklő szavakra,
s végül rájuk kezem
remegő árnyékot emel.

Tollamból kiszaladva
betűk bújnak össze,
és szavakká gördülnek
a sápadt síkon,
gondolatok szállnak
tavaszból az őszbe,
majd sóhajjá válnak
megannyi síron.

A sóhajok lebegnek,
majd felhőkre állnak,
égbe nyújtják könyörgését
ezernyi imámnak,
amikben mindig
ugyanazt kérem,
nyugodjon békében
minden ősi vérem!

Lángok

Egy doboz gyufa
a sors zsebében,
mit a véletlen hirtelen
kezébe kap,
megrázza, s ha csörög,
egy szálát kihúzza,
majd az apró fény
sercegve
a sötétbe csap.
Ha van gyertya,
fáklya,
vagy egy kopott
petróleumlámpa,
tüze tovább marad,
de ha avarba kap
s jó szél lesz a társa,
egy országon is
általszalad!
De ha nincs tápja,
a szál önmagát
zabálja,
fekete pernyeként
hullik a sárba,
ha igaz is volt
fénye,
s bár ragyogott az égre,
mégiscsak hiába.

Véget ért

Mint gyermek a köldökét,
úgy nézem a sebet szívemen,
valami gyönyörű véget ért
végérvényesen.

Tóth János „Janus”

„Egyszerű család nem túl bonyolult fia vagyok „

*Köszönöm a segítséget és a támogatást
mindenkinek!*

A kötet megjelenését támogatta:

Mészáros István

<http://www.hanshi.eoldal.hu/>

valamint a

Mezőcsát Kultúrájáért Alapítvány

<http://csatikultura.hu/>

Az illusztrációkat készítették:

Csótka Gabriella

Földi Terézia (Csótka Lajosné)

Molnár Mária

Rakottyai Ágnes

Tóth Laura

Egri Péter

Borító tervezés:

Szabó Péter

Tartalom

Pár szó magamról	5
<i>Az én versházam</i>	6
<i>Csótka Gabriella: Múlt</i>	7
<i>Az elmúlás zuhataga</i>	8
<i>Akác ága a csend</i>	9
<i>Az én helyem</i>	10
<i>Egy fa fejfájára</i>	11
<i>Eső a város ráncain</i>	12
<i>Rakottyai Ágnes: Vég</i>	14
<i>Hogy ki vagyok?</i>	15
<i>Ha van hited</i>	16
<i>Ilyen a magyar</i>	17
<i>Kávét</i>	18
<i>Kés az asztalon</i>	20
<i>Kötéltánc (Hangulatszínek 3.)</i>	22
<i>Már nem (Hangulatszínek 1.)</i>	24
<i>Meteorok</i>	25
<i>Egri Péter: Nap a felhőn (fotó)</i>	26
<i>Mondd mi lesz</i>	27
<i>Ől-eb /Kutyavilág/</i>	28
<i>A hercegi őszre</i>	30
<i>Tollba-dobbant</i>	31
<i>Ablakon a hajnali fény</i>	32
<i>Nem kell (Hangulatszínek 2.)</i>	33
<i>Hangulatok – Egy festményre</i>	34
<i>Rakottyai Ágnes: Nádas</i>	35
<i>Hangulatok – Reménytelenül</i>	36

<i>Írj verset</i>	37
<i>Hangulatok – Szerelem</i>	38
<i>Tóth Laura: Arc</i>	39
<i>Lélekrengések 2.</i>	40
<i>Lélekrengések 1.</i>	41
<i>Százezer részre</i>	42
<i>Meghalni tanítgat újra az ősz</i>	44
<i>Egri Péter: Fest az Ősz (fotó)</i>	45
<i>Félvállról</i>	46
<i>Havasokban</i>	47
<i>Lábujjhegyre áll a lelkem</i>	48
<i>Ígéret nélkül</i>	50
<i>Egri Péter: Kereszt alkonyatkor (fotó)</i>	51
<i>Kigombolt szívvel</i>	52
<i>Holló</i>	54
<i>Tóth Laura: Holló</i>	55
<i>Éjszakai remények</i>	56
<i>Hajnali eső</i>	57
<i>A homokóra szilánkjaira</i>	58
<i>Elköltözöm</i>	59
<i>Lesz-e?</i>	60
<i>Halkuló szívdobbanás</i>	61
<i>Tél-lét (Születésnapomra)</i>	62
<i>Karácsony 2011</i>	64
<i>Karácsonyra</i>	66
<i>Földi Terézia: Tél</i>	67
<i>Ezerszínű</i>	68
<i>2011</i>	70
<i>A tél ölelése</i>	72

<i>Földi Terézia: Bor</i>	74
<i>Kabosának és Esotericusnak</i>	75
<i>Horgonyok</i>	76
<i>A történelem</i>	77
<i>Velem lép</i>	78
<i>Könnyét hullajtja a gyertya</i>	79
<i>Csótka Gabriella: Menedék</i>	80
<i>Még nem tudom</i>	81
<i>Földi Terézia: Kút</i>	82
<i>Sebzett szélű felhők</i>	83
<i>Farsang</i>	84
<i>Pernye</i>	86
<i>Festett ima</i>	87
<i>Molnár Mária: Magány a fényben</i>	88
<i>Őszi alkony</i>	89
<i>Szívbillentyűn ír a lét/m/</i>	90
<i>Jelen-idő</i>	91
<i>Üvegszilánkot sírnak</i>	92
<i>Molnár Mária: Különös fény</i>	93
<i>Cérnáját fűzi a remény</i>	94
<i>Szó karcolta remény</i>	95
<i>Sorokba zárva</i>	96
<i>Halk halál</i>	97
<i>Keskeny párkány</i>	98
<i>Egy részeg festő a hegyen</i>	99
<i>Megkövült lábnyom</i>	100
<i>Álmomban láttalak</i>	101
<i>Hangulatok – Tavasz</i>	102
<i>Egy fotóra</i>	104
<i>Csótka Gabriella: Természet (fotó)</i>	105

<i>Égi jég</i>	106
<i>Hazudni</i>	107
<i>Csend,halál, szivárvány</i>	108
<i>Vízbe kacsint a kék (egy képre)</i>	109
<i>Felhőket felsebzó /ha majd/</i>	110
<i>A pillanatnak írok</i>	111
<i>Rakottyai Ágnes: Séta a semmibe</i>	113
<i>Oslóban (Egy vers alá)</i>	114
<i>Csótka Gabriella: Jósvalő, Tengerszem-tó</i>	116
<i>Csak tudnám</i>	117
<i>Világ</i>	118
<i>Esti gondolat</i>	120
<i>Lángok</i>	122
<i>Véget ért</i>	123
Köszönetnyilvánítás	126
Tartalom	129